

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decimâ-quartâ
Januarii, M. DCC. XL.

M. JOANNE-FRANCISCO COUTHIER,
Doctore Medico, Præsîde.

An in Orgasmo purgandum?

I.

UANTÆ CURÆ studioque naturæ fuerit, non in evolvendis tantùm, dùm generatur corporis humani partibus, & nutriendis, ut capiat incrementum, sed etiam in removendis, quæ ipsi noxam & periculum crearent, nunquam satis admirari, nunquam mente consequi poterimus. Dura sanè & aspera ad hujus veritatis cognitionem via. Eodem motu solidorum, quo succus nutritius ad singulas corporis partes allabitur, nociva, juxta leges & rationes stupendæ mechanicæ extruduntur. Corpus à primo vitæ exordio ad interitum, in eliciendâ ex alimentis, tenui, subtili, & maximè liquidâ gelatinâ, assiduè incumbit, quæ antiâ premente è visceribus, per innumeros & maximè exiles tubos, in minimos recessus & amfractus diffunditur, vana foret tanta sapientia, si corruptelæ non abigerentur

A

quibus ille succus eo facilius inficitur, quod ex multiplici genere alimentorum extractus, facile fermentescit, tum liquidorum moleculis exquisitam ad poros solidorum, rationem non habentibus, partium nutritio labefactaretur, perturbarentur aut collaberentur functiones. Solida enim perenni, sed ad leges ferè mathematicas exacto motu correpta, liquidem placidus ille sit, benignum rorem, undè sanitas & robur corporis efflorescit, ubique impertiantur; at si succis acribus, aut cuiusvis alius saporis lacessantur, brevi ab iisdem legibus recedent, quas servant intaminatas, in eo liquore diffundendo, felici inter se concentu & concordia, ab eo fonte omnes morbos secuturè nemo nisi Physicorum rudis inficiabitur. Quænam autem præcisæ hæc leges, quas diximus ferè mathematicas exactè definiri nequaquam potest. Recentiores laudabilè quidem conatu, hæcenus parum felici, sudarunt satis in computandis viribus solidorum in liquida, & liquidorum in solida, librarunt gradus omnes ponderum & potentiarum, & ratam tulère sententiam, quasi inconcussam in corpore ipsi principium pateret, ex quo rationes suas certò possent deducere. Fateamur nondùm nobis ita motuum corporis esse cognita principia, ut tam graves ex illis sententias eliciamus, ausuque temerario illos de istis moribus tulisse iudicia, quæ fluxis argumentis innituntur, sic Deus ostendit nos nobis quid sumus, quid fuimus, & quo devenimus, quia nihil sumus & idipsum ignoramus, ecce nihil & tota infirmitas sumus, ut de re quidem minimà vix rectè iudicare possimus, dùm ventriculi vires ad plura librarum millia quidam exaggerant, alii rem fortè cautiùs rimati ad tres tantùm uncias contraxère. Argumento sunt hæc frontibus adversis pugnantes sententiæ, nihil certi de istis computis nos statuere posse, edicere in genere satis nobis erit, inesse corpori leges, admirabili sibi ratione constantes, & penè ad mathematicam diligentiam exactas. Ideo sanitatem ab illis legibus, & certum viræ tenorem deduci, enasci morbos ab earum perturbatione, naturam totis contendere viribus, ut subversæ releverentur, liquidorum salibus, acribus, acidis, acerbis, austeris, & velut salutaribus stimulis convelli, & compungi solida, ut quantum possunt exereundo vires repetitis concussibus, corrupelas abigant, quibus motuum & mechanicarum rationum concordia perturbatur, hinc acuti cuiusdam morbi puta febris vigente paroxysmo, totum corpus æstuat & effervescit, magna vi & velocitate pulsant arteriæ, tenduntur vehementer musculorum fibræ; atque hi motus omnes & certamina eo recidunt, ut noxæ exturbentur. Ex urinis turbulentis, id patebit criseos temporibus, ex sætidis sudoribus, ex fecibus quæ à nativâ crasi prorsus recedunt. At prudens Medicus naturæ hærenti in discrimine, & totis viribus eluctanti, purgantibus suppeditas ferat, eo temporis intervallo, quo tentat seipsam, à prementi pondere liberare. Hostem minitantem ejus interitum, frangat junctis artis cum naturæ viribus. Hæc est ipsa temporis intercapedo tanto pretio habenda, quæ labitur pernix, nec revocanda. Hæc occasio præceps Hippocratis, hæc sælix artis & naturæ motuum concordia, quæ morbi ferociiores mirescant, tumidiore & graviore compescuntur. Hinc Medicus naturæ minister cum sit, eâ operante, nihil operetur, nisi ut immoderatiorem moderetur, excitetve pigriorem.

I I.

STUPENDA series & situs partium omnium corporis ad invicem, exquisita ratio, quam habent inter se diametro, figurâ, crassitie, vel tenuitate, robore inæquali pro functionum varietate & diversis utilitatibus, liqui-

dorum diathesis, molecularum figura ex quibus componuntur, hujusque ratio ad solida, denique motus tum solidorum, tum liquidorum in invicem ad mensuram & leges arithmeticas exactus, id ipsum est quod vocamus naturam. Bene operantem imitari Medici prima virtus est, & sapientia prima; hic minister ejus motibus istis intentus, arte conatur illos restituere, ubi labefactantur, atque à nativo concentu aberrant. Homo naturæ obediens, homini nocere non potest. Rationum istarum & concordia ingenue fatemur nos principia latere; ducimur effectibus, observationibus, experientia, quæ Medici prudentis meditationibus conjuncta, artis constituit certitudinem, & in medendo firmar Medici scientiam, prudentiam, & ægotantis salutem. Initium artis dedit observatio. Sub formâ triplici spectanda natura est, vel vegeta & sana, functiones obit alacriter, vel jacet fatissens, pondere malorum oppressa, & viribus exhaustis, vel media via inter ntrumque extremum velut incedit. Medicus non est opus bene valentibus, sed malè habentibus. Tunc illius opera necessaria sunt, cum satis auxilii sibi natura non potest, atque omnino supervacanea doctrina foret, si natura sibi ipsi sufficere posset. Ubi verò doloribus conflctatur & viribus integris quidem, sed gravi pondere repressis luctatur, tunc Medico incumbit in illius, ut ita dicam, concilium vocato, ad motus ejus animum intendere, illis obsequi magnâ fide & diligentia, cum vergunt ad salutem, quia non est census, supra censum salutis corporis. Omni autem studio & arte illos cohibere, comprimere, atque intra mediocritatis fines continere, si minitentur periculum. Naturæ enim integritas in moderatione consistit. Facile qui vis sibi persuasum habebit. Cum vires exierit natura, ut excutiat pondus quo premitur, sed resistentiæ quæ illis obicitur impares, omnia consilia esse conferenda, vires esse rescindendas & sustinendas, quæ laboranti, auxilii aliquid afferatur, vires esse rescindendas & sustinendas, quæ deprimuntur, & exhauriuntur; sed nihil decernendum ante rem bene cognitam, quia sanitas sapius posita est in bonâ consultatione, viscera & musculi roboris plena, viscidis & tenacibus humoribus infarcta, inanes in conatus erumpunt, ut hærens sibi malum excutiant, quia potentiam illorum superat oneris resistentia. Quis dubitat futuram victricem, si vires artis, naturæ viribus accesserint. Obice remoto, viscera & musculi pristinam virtutem recipient, solitos motus obeundo, deturbabit vitiosos humores. Medicus qui malit videri nimis timidus quàm parum prudens, oblatam sibi velocem purgationis occasionem, ex quâ vitæ spes aut mortis periculum, non arripiendo, ægotanti sepius accersit perniciem. Qui enim purgandi occasionem deserit in morbis præcipue acutis, dum materia turget, deseretur ab occasione? Quem è contra fructum non perciperet ægotans, ex prudenti audaciâ Medici. Excretiones & secretiones, imprimis insensibilis transpiratio, viscidiorum humorum oppilatione repressâ, illis sublatis liberius transfigerentur. Liquida inquinata eâ labe, fœces ut vinum, per urinas præcipientes darent. Aër magna hæc vis & naturæ potentia, intimè liquidis immixtus, à lutulentiori chylo in sanguine naranti, paulatim expeditus, pro viribus exeret elaterium. Sanguis cæterique liquores subtilis & volatiles fierent, subeundis exilibus tubulis pares. Quia aère contriti adipiscuntur eximiam tenuitatem. Quidpiam simile non feres ex venæ sectionibus, nisi plethorâ, ut morbo essentiali ager laboret. Materia ex quâ gignitur morbus, v. g. febris vel extra sanguinea vasa, vel intra venas & arterias colligitur; at, iniquies, venæ sectione nihil ex humore vitioso, quam quod venis & arteriis con-

cluditur extrahi potest; inutilis ergo futura est vena sectio, si extra-vasa sanguinea humor stagnaverit, neque nisi in sanguine fluitantem poterit educere, id est eo temporis intervallo, quo febrem concitat; quoties illa gravis aliquot tartari stibiati penitus evellitur, licet plurimas venæ sectiones, contumax elussisset? Venæ sectionem esse exquisitissimum remedium, ultrò confitemur. Utamur cum honore, non abutamur cum artis injuriâ; omne nîxiûm. naturæ inimicum. Nolimus quoque purgantia promiscuè usurpari, caput artis, est facere quod decet, utrumque præstantissimum remedium, habet sua jura, habet sua tempora, atque utendi occasiones. Fugitiva successuum repentinarum voluptas, ut occupat, sic relinquit. Medici est prudentis, opportunitatem expiscari. Febrile fermentum, humor est, vel maturandus si morâ non sit impatiens, vel expellendus, si sit in morâ periculum. Sed neutrum præstatur venæ sectione. His adde sanguinem eò faciliùs acredinis labem contrahere, quò magis spiritus ejus evanuerunt, atque ex acore ad febri-viam esse maximè pronam, & lubricam. Arripias ergo opportunam purgandi occasionem, omnia sunt adhibenda, dùm occasio in manibus est, alioqui non salubriorem foret fructum ægrotus ex purgationibus, quam tulerat ex venæ sectionibus, felicia tempora purgandi si labi finas, & postquam natura erupit in conatus ideo irritos, quod sibi tempore & loco auxilium defuerit, ut hostem deturbaret, frustra tentaveris instituire purgationem, subactas jam vires, penitus fregeris, non quæ educere oportet quo maximè vergunt, eo duxeris per locos-convenientes. Hæc præposterè exhibita purgantia, humoribus fervorem inferunt, fiunt acres, amari, aulteri, acerbi & importuna exitiosa, & vi inductâ fermentatione, quibus injucundâ prorsûs sensatione lingua ægrotum afficitur. Quid memorem tenuioribus purgantibus in sanguinem, cum chylo abreptis particulis, nîsus edente naturâ benignè lacerari tunicas vasorum sanguineorum: Hinc illa, motu concitatiore urgent sanguinem in incernicula, undè secretiones & excretiones frequentius & alacrius transiguntur. Verum aliter evenire, longè aliter intellexerimus. Si membrana irritò conatu, jam effortis viribus, acribus purgantibus particulis iterum convellantur. Ergo eo temporis intervallo purgandum, quo natura tentat pondus, quo premitur, excutere.

III.

ATQUI in Orgasmo natata tentat pondus quo premitur excutere. Sed ne sit equivoco locus, quid sit Orgasmus definiendum; humor in Orgasmo, efferus humor est, qui morbi initio quoquo versum fertur. Ducitur hæc metaphora ab animantibus œstro venereo percitis, quæ furenti & cocâ libidine ruunt in concubitus. Eo sensu Hippocrates sanguinem quibusdam in vulneribus suo impetu deliria inferentem ait esse in Orgasmo. *ἡ ὄργη*: quid ergo ille sibi vult, cum purgare jubet in Orgasmo, etiamsi materia sit cruda. nisi purgare oportere. Quando materia nondum cocta vehementi fertur impetu, & effero conatu proflire gestit. Non aliter ergo quam de crudis humoribus intelligas Orgasmm. Vix autem acutos morbos reperias in quibus Orgasmus non erumpat, hinc conficias paucos esse, quorum initio purgatio non sit opportunè instituenda, etiam crudis humoribus, paucos, qui in exordio purgandi occasionem non præbeant, quam si tempestivè arripueris, sanguinè magnam humorum corruptelam & illuviem subtraxeris. Notandum autem in-

5
 anis morbis acutis Orgasmm se prodero; eo igitur ipso die; quo deprehen-
 deris, coneris purgante comprimere, ne graviora pariat symptomata, imò
 quandoque offertur occasio, ante venæ sectionem, purgandi; audaciùs ergò
 aggredere purgationem, ne damnosè cunctando seriùs te tuæ procrastinationis
 poeniteat, & peccatum luat æger tuæ tarditatis, ne coctionem fortè non futu-
 ram expectes; ut quid autem dixit Hippocrates, ratò materiam turgere?
 quia non plurimum sed unà vice tantùm, Orgasmm eodem in morbo vulgè
 recurrit. Ita coherent cum sententiâ Aphor xxiv. Section. 1^a. in acutis affe-
 ctionibus rarò, hoc ineunte morbo si id faciendum, medicamentis uti oportet,
 atque hoc facere diligenti priùs æstimatione factâ, quasi diceret ita velociter
 ferri morbum acutum, ut ferè præcipiat purgandi occasionem, quæ cum initio
 dare se consueverit, oclùs aufugit, vix unquam revocanda, hinc conficias
 Hippocratem sensuisse tantùm Orgasmm eodem in morbo sæpiùs non accide-
 dere, quod Græco idiomati coincidit, τὰσι πλὴν, ἢ ἐργα, non autem sæpiùs
 turgere, sed fortè nec Hipp. nec quisquam ab ipso vidit sine Orgasmo nas-
 centem morbum acutum. Orgasmm enim est naturæ conatus aut impetus quò
 tentat à premente pondere liberare, quique ex motu liquidorum & solidorum
 reciproco, atque mechanicâ necessario consequitur.

I V.

QUID materiæ crudæ nomine, quid coctæ intelligendum? Cùm vitiosi
 humores & heterogenèi miscentur liquidis, dicitur materia esse cruda.
 Ex eâ mixturâ nascuntur perturbata fermentatio, & effervescentiæ febriles.
 In morbi principio, urinæ crudæ & limpide, in statu & declinatione turbidæ
 erumpunt. Priores sunt signa cruditatis, posteriores coctionis, seu vicio-
 sam materiam secretam & detutbatam fuisse. Sanguis non remittente febrili
 effervescentiâ, prorsùs labefactatur, crudæ persistant urinæ, atque æger oc-
 cumbit. Porrò natura omnis infestantis molestiæ vacuitatem duplici viâ mo-
 litur, vel in statu, aut in declinatione morbi tantùm, secretas à liquidis &
 in præceps actas corruptelas extrudit, tum materia cocta dicitur. Vel in
 principio, aut augmentò, quando turget, & effera tumultuatur, effervescit
 & rapido motu fertur, tum cruda vocatur & in Orgasmo posita. Imbuti
 pravo fermento liquores, eo ritu in vasis turgescunt, quo mustum dolio di-
 ligentiùs conclusum tanto impetu luctatur, ut dolii latera diffiliant. Tum
 aliquod auxilli genus sibi quærìt natura, vomitu, diarrhæa symptomaticâ,
 initio & augmento morborum erumpentibus, quibus vitiatum humorem se-
 cernit atque exigit. Sed qui nequè quod iustum, nequè quod idoneum est
 perfectum habent, accipiant ab Hippocrate, summâ hic cautione & pruden-
 tiâ opus esse, ne intempestivâ purgatione omnia exasperentur, diligenti,
 inquit, priùs æstimatione factâ. Ita ille sibi persuasum habuit, oblata pur-
 gationis occasione acutorum initio solerter esse utendum, ut à primis eorum-
 dem acutorum diebus, locis pluribus operum suorum nos doceat, esse arri-
 piendam. Si verò omisso principio, ad finem jam vergente morbo exhi-
 bueris, in desperato jam corpore, periculum est nè magis delinquas, quam
 successum consequaris. Lib. 3. de morbis art. 22. vult exhiberi purgans me-
 dicamentum pleuriticis biliosis, antequam sputa crassa & biliosa egerantur.
 Lib. de fracturis art. 39. agens de fracturâ ossis femoris, ait Helleboro, eo

ipſo die quo repositum os fuit purgare oportere. Iſtis liquet ſolitum fuiſſe purgantia propinare in principio acutorum, ut tunc luſtanti naturæ ferret auxilium. Hinc conjicias tantum virum, quos in impetus iſtis temporibus illa erumpit, maximè cenſuiſſe ſalutares, & externi ſubſidii ope eſſe promovendos. Motus igitur ac impetus naturæ ſic obſervandus, humor noxiuſ pet convenientes regiones atque vias delatus, ſinendus eſt, atque etiam, ſi ſegniùs progreditur, incitandus, ſit enim naturâ duce, quæ nihil perturbate, nihil niſi ſapienter gerit. Qui vero inſueto nec naturali curſu fertur, inhihendus, & in brevem rectumque tramitem, ſi incommodè licet, revocandus, ut qui humoris impetu & impeditâ naturâ ſymptomaticè fiat. Porro initio omnium ferè morborum acutorum, efferus humor effrenatâ vi à loco in locum fertur, velut æluans mare, & ſalubri irritamento tuborum membranas lancinat, ut impetu ſuo id onus deponere & abjicere enitantur: tunc non admodum ægrè videtur medicamento ceſſurus. Sic ſæpè artis uſu animadvertum eſt humoris purgatione, ſive ſpontè ſive arte ea contigiſſet, accelerari concoctionem, moxque urinas puriores & cum ſedimento fieri, & accipitem periculofumque morbum, tutum ſalutaremque reddi. Quo autem acutior eſt morbus, hoc magis acceleranda, validiorque decernenda purgatio. Nè ultrò citroque concitata materia, in principem aliquam partem irruat, repentinoque ſit exitio. Itaque licet generatim loquendo à perfectâ concoctione felicior ſit purgatio, ea tamen etiam ante concoctionem in accipiti gravique morbo eſt neceſſaria, in ſalutari ac miti utilis, morbi accipitis ſemper & ſymptomata ſerva ſunt, & minimè tutus exitus. Statim per initia non utiliter ſolum, ſed & neceſſariò utendum medicamento, nequè prudentiſ eſt Medici concoctionem expectare, quæ fortalſe futura non eſt, cum enim anceps iſ ſit ac vehemens, ſemperque metus impendeat, ne aut deturnior evadat, aut laborantem ante ſtatum jugulet, crudæ etiamnum materia non niſi purgatione demendum ante concoctionem. Hæc arte partem vicioſi humoris ſanguini ſubduxeris. Tenuioribus medicamento particulis labem ipſi inſtam in inteſtina detruleris, craſſioribus corruptelas quibus ipſa inteſtina inquinantur ſimul foras dejeceris, ſi minus feceris, iis inquinamenti ſanguini urâ cum chylo permixtis, atrocior morbus vehementiùs excandefcet, & liquidoꝝum textura, diſſolutione immedicabili ſubvertetur, ſi neglectis miſerabiliter luſtantis quaſi luto defixæ, irritis naturæ conatibus, negato opportuno ſubſidio, tot incommoda quibus modo oriantur. Quis inſiciabitur hanc in ſuam ſalutem tantis motibus ferri, hæc proinde adjuvari oportere, porro ſapienter nos monet Hipp. nihil movere niſi priùs diligentè factâ æſtimatione. Pharmacum primis Orgaſmi diebus venæ ſectiõni præmitte, quia tunc in primis viis latet impetum faciens venenum, è contra, venæ ſectiõnem Pharmaco, ſi eidem moram conceſſeris in arterias ſe infundendi: feræ hæc arte feliciter auxilium naturæ laboranti, conatus quidem ſed impares edenti, utpotè qui ab humorum pondere ſuperentur. Arte pares ſient naturæ vires oneri excutendo. Fortè nunquam ſe dabit coctionis occaſio. Vomitionibus arte concitatis, morbi manſueſcunt, aut diurniores, aut contumaciores. aut inſanabiles alioquin futuri. Quid præſtabiliùs, quid ſalubriùs quam eo ipſo auxilio mechanicæ motus & leges ſectari, & preſſiùs ad illos accedere. Solida vehementi quatiuntur impetu, vires in liquida quantum poſſunt exerunt. Nullus in corpore motus ſinè cauſâ concitatur, quem ergò ad ſinem ex mechanicis legi-

bus Orgasmus exorietur? Si enim natus ille non sit ad exturbandos vitiosos humores, quo tanta turba, tantus tumultus recidet? Quo pertinebit? Natura de medio malorum fonte incolumitatem sibi & commoda plurima comparat, an non ipso dolore nato torquendis corporibus admonemur, ut ab illis nociva removeamus; non abfimilis Orgasmi ratio ad fuganda quæ sibi aliquid molestiæ aspergebant, quiescit enim vel commoveri pergit, quâ ratione partem vel multum infestantis humoris exturbavit.

V.

AT inquires summum est periculum tum purgationem moliri, cum particula sincera & heterogenea inter se confusa sunt, & perturbata. Purgans medicamentum turbas grauiore concitabit, hæc quidem contemner ab importuna, sed nunquam ab opportuna purgatione timenda sunt. Unde ergo captanda sit occasio purgandi; paucis accipe. Nihil difficilius in praxi Medicinæ, quam quod decet. Leviter affecti naturæ vivendique legibus committendi, quos enim spontè natura sanat, frustra Medicina fatigat, Medici nihil agendo sæpè multum proficiunt. At quibus nec naturæ vis, nec proba vivendi ratio satis fuerit, Medicina succurrat. Si corruptus humor atque vitiosus in ventriculo consistere signis deprehenditur, primo quoque tempore expurgandus, præsertim si imperu quodam spontè movetur, neque tenaciùs adhærescit: ejus concoctio haud quaquam est expectanda, quæ propriè futura non est; qui altius in partibus conditus est, protinùs quoque detrahi potest, nisi admodum lentus crassusque sit, tunc attenuandus ac detergendus, & universò vel partitè vacuandus. Cum autem in venis & arteriis, vel Medici procraftinatione, vel quovis alio casu, concluditur, haud rectè potest ante coctionem exquisitè purgari. Huicque purgationi tempus accommodatissimum in morbis acutis, status est aut declinationis initium, quo & perfecta existit concoctio, & vacuationes spontè procedunt, sic integra sequetur solutio, sic nihil morbi reliquum feceris, & res in tuto collocabuntur. In hoc igitur casu, universa morbi materia nisi cocta & post statum, cum jam symptomata præter rationem mitescunt radicitùs extirpari potest, id ipsum est quod præcipit Hipp. concocta medicari atque movere non cruda, at nihilominùs in morbi incrementò, & in fine principii cum nondum perfectè sed obscurè cocta est materia, hanc etiam vacuare licet, sed parciùs, & factâ priùs estimatione, perfectè verò cocta, validiùs. Quidquid à purgatione circa morbi initia instituta reliquum fuerit, facilius natura domabit, sic impendentem morbum sæpè arcebis purgat ione. Et hæc de morbo quidem acuto, sed salutari prorsùsque tuto præcepta sint. Cùm promptiorem acuti morbi Medicinam exoptant. Cæterum in incipiti atque gravi statim per iniria non utiliter solum, sed & necessariò decernenda purgatio, in hoc stabilitur tona Medicina, & morbi curatio. Prudenter alterantia tum miscueris purgantibus, ut quoad fieri potest humor mitescat, ipsum opium aliquando in doloribus acutissimis poteris tempestivè adjungere, nedum vis purgantis illo frangatur. Summa quoque religio sit purgantia adhibere, nisi quæ vim sultrâ primas sedes non exerunt. Eo pertineat totum purgationis consilium, sæculentias ex ventriculo & intestinis deturbandi, Sic mineralium ut antimonii præ vegetabilibus ma-

gni facienda virtus. Non in Phatmacis, sed iis tempore & loco adhibitis, atque modo utendi posita est vera Medicina. Denique insipida sint vulgò quæ adjunxeris alterantia, eâ mente ut salium aculeii retondantur, nunquam ab istis cautionibus discedas, & sensus mentemque Hippocratis assequeris, si enim eum transeundi spes non est, tamen est dignitas eum sublequendi. Qui modo ait lib. de affect. Si febris detinet nequè suprâ vel infriâ purgantur, 3°. vel 5°. die leni medicamento per inferiora purgandum: si quartana aut eodem lib. prehenderit, si quidem impurgatus fuerit, sub ipsam accessione medicamentum purgans sursum in ipsâ accessione exhibendum.

Ergò in Orgasmo purgandum.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

<i>M. Hyacinthus-Theodorus Baron.</i>	<i>M. Raymundus La Riviere.</i>	<i>M. Camillus Falconet, Salubris Consilii Regis Socius, & Regiæ Numismatum Academia.</i>
<i>M. Ludovicus-Maria Pouffe.</i>	<i>M. Franciscus-Josephus Hunaud, Regiæ Scientiarum Academiæ & Regiæ Societatis Londinensis socius, & in Horto Regio Anatomæ & Chirurgiæ Professor & Demonstrator.</i>	<i>M. Hyacinthus-Theodorus Baron, Antiquus Facultatis Decanus.</i>
<i>M. Antonius Casamajor.</i>	<i>M. Ludovicus-Petrus Le Hoc, Consiliarius Medicus Regis ordinarius in ejus Castellio.</i>	<i>M. Joannes-Franciscus Couthier, alius Præses.</i>

Proponebat Parisiis, LUDOVICUS - ALEXANDER VIEILLARD, San - Laudæus Constantiensis, Baccalarius Medicus, A. R. S. H. 1740. à sextâ ad meridiem.